

Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος: Οι αγρυπνίες στον Άγιο Ελισαίο, οι δύο Αλέξανδροι και ο άγιος Νικόλαος Πλανάς!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ο ναός του αγίου Ελισσαίου στην Πλάκα της Αθήνας και κάτω από αριστερά ο Άγιος Νικόλαος Πλανάς, ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης και ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Γράφει ο Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος στο βιβλίο ο «Άγιος παπα - Νικόλας Πλανάς, Ο απλοϊκός ποιμήν των απλών προβάτων», των εκδόσεων Αστήρ.

Κατά το έτος 1905 - 1907 υπηρετών εις τας τάξεις του στρατού, εφοίτων εις την Βυζαντινήν Μουσικήν Σχολήν «Ιωάννης ο Δαμασκηνος»... Ο συμπατριώτης μου Ιωάννης Αλεξάκης... ημέραν τινα λέγει μοι: «Να έλθης εις τον μικρόν ναόν του Προφήτου Ελισσαίου, εις τον οποίον γίνονται κατανυκτικά αγρυπνία και ψάλλουν βυζαντινά οι Παπαδιαμάντης, Μωραϊτίδης, Τσώκλης και άλλοι. Θα ωφεληθής και θα μάθης πολλά αναγκαία, χρήσιμα και ωφέλιμα διά την ιεράν υμνωδίαν».

Ο ναός του αγίου Ελισσαίου

Μετέβην εις μίαν αγρυπνίαν και τόσον πολύ ηυχαριστήθην και κατενύγην, ώστε συχνάκις καθ' όλην την εβδομάδα είχον εις τον νουν μου, πότε θα έλθη η ευλογημένη ώρα να υπάγω εις την αγρυπνίαν• και ότε ήρχετο η ώρα, έτρεχον με χαράν, ώσπερ τρέχει η έλαφος επί τας πηγάς, διά να πίνω εκ του ύδατος του αλλομένου εις ζωήν αιώνιον και ποτίσω, δροσίσω και ευφράνω την διψώσαν μου ψυχήν.

Και πράγματι ησθανόμην δρόσον, ευφροσύνην και αγαλλίασιν πνευματικήν και μοί εφαινοντο εις τον λάρυγγά μου γλυκύτερα υπέρ μέλι και κηρίον τα λόγια του Θεού, οι ύμνοι, αι δοξολογίαί, τα στιχηρά, τα ιδιόμελα, οι κανόνες, τα κατανυκτικά τροπάρια, τα οποία έψαλλον οι αείμνηστοι καθηγηταί εξάδελφοι Αλέξανδροι Παπαδιαμάντης και Μωραϊτίδης, όχι με φωνάς θυμελικάς και βοάς ατάκτους και αναρμόστους, αλλά, ως λέγει ο Δαβίδ, με σύνεσιν, με συναίσθησιν, με φόβον και τρόπον: «ψάλατε συνετός, ψάλατε τω Κυρίω εν φόβω και τρόμω».

Όταν έψαλλον οι δύο Αλέξανδροι Παπαδιαμάντης και Μωραϊτίδης, ο εις δεξιά και ο άλλος αριστερά, έψαλλον με τόσην προσοχήν, ταπείνωσιν, κατάνυξιν και συντριβήν καρδιάς, που ενόμιζες ότι προσηύχοντο, ότι ίσταντο ενώπιον του αοράτως παρισταμένου και πανταχού παρόντος Παντοδυνάμου και Παντοκράτορος Θεού και χωρίς να θέλη τις ηλαύνετο ο νους του ώσπερ υπό μαγνήτου, επρόσεχε, ησθάνετο τα δρώμενα και ενόμιζεν ότι ευρίσκετο εις τον Ουρανό, ως ψάλλει ο ιερός υμνωδός...

Εις τας αγρυπνίας εγνώρισα και δύο ιερείς τον παπα Αντώνιον, εφημέριον του ιερού ναού Αγίου Νικολάου Πευκακίων, και τον παπα - Νικόλαον Πλανά [νυν άγιος Νικόλαος], εφημέριον του ιερού ναού Αγ. Ιωάννου Κυνηγού• και οι δύο ακούραστοι, πρόθυμοι εις τας αγρυπνίας, καλόκαρδοι.

Εξαιρέτως δε ο περί ου ο λόγος παπα-Νικόλας Πλανάς ήτο απλούς, άκακος, πράος, ακέραιος, απόνηρος, αόργητος, αμνησίκακος, πάντοτε ιλαρός, χαροποιός, γελαστός.

Εις τον παπα-Νικόλαον, επειδή ήτο ταπεινός, επέβλεψεν επ' αυτόν ο Κύριος, ως λέγει ο σοφός παροιμιαστής: «επί τίνα επιβλέψω, λέγει Κύριος, ειμή επί τον πράον και ταπεινόν τη καρδία και τρέμοντα τους λόγους•» και πάλιν: «εν καρδίαις πραέων αναπαύσεται πνεύμα Κυρίου»• και ο Κύριος ημών Ι. Χριστός εν Ευαγγελίοις μακαρίζει αυτούς: «Μακάριοι οι πραείς ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γην».

Πηγή: pemptousia.gr